

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/138/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012201234
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1012201234.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: Ing. L. Z., bytom v J. M., O. XX, právne zastúpený: Mgr. Soňa Grošaftová, advokátka, so sídlom v Žiline, Hodžova 13, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 6, za účasti: 1/ Granvia, a.s., so sídlom v Bratislave, Europeum Business Center, Blok A, Suché mýto 1, IČO: 36 862 631, 2/ EUROVIA SK, a.s., so sídlom v Košiciach, Osloboditeľov 66, IČO: 31 651 518, obaja právne zastúpení: Advokátska kancelária Mihalda, Váloch, Kišac, s. r. o., advokátske spoločenstvo, so sídlom v Bratislave, Gogoľova 18, IČO: 36 663 051, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 18. apríla 2012, č. 127/2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. marca 2015, č. k. 4S 123/2012-105, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. marca 2015, č. k. 4S 123/2012-105 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 20. marca 2015, č. k. 4S 123/2012-105 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a postupu rozhodnutia Ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 18. apríla 2012, č. 127/2012 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorý ako orgán príslušný na konanie podľa § 61 ods. 2 Správneho poriadku a na návrh osobitnej komisie

zriadenej podľa § 61 ods. 2 Správneho poriadku potvrdil podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie Ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 10. februára 2012, č. 29/2012, ktorým minister podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku zmenil v časti výroku rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Sekcie cestnej dopravy, pozemných komunikácií a investičných projektov z 12. októbra 2011, č. 003360/2011/SCDPKIP-44824, a zamietol rozklad Ing. L. Z. (žalobcu) doručený 5. marca 2012 a zaevidovaný pod č. 14105. Krajský súd účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že správny orgán vydal rozhodnutie č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 12. októbra 2011, ktorým povolil predčasné užívanie stavebných objektov pre stavbu „Rýchlostná cesta R1 Beladice - Tekovské Nemce“.

Ďalej krajský súd skonštatoval, že správny orgán to oznámil verejnou vyhláškou postupujúc podľa § 8 ods. 2 zákona č. 669/2007 Z. z. o mimoriadnych opatreniach v príprave niektorých stavieb diaľnic a bola vyvesená na úradnej tabuli od 12. októbra 2011 do 21. októbra 2011 (7 pracovných dní). Žalobca podal rozklad 10. novembra 2011, doručil ministerstvu 11. novembra 2011, t. j. po lehote. Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že stavebník podal návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia na objekty stavby uvedené vo výroku rozhodnutia č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. októbra 2011, ide o líniovú stavbu - § 139 ods. 2 písm. b/ Stavebného zákona.

Podľa § 54 ods. 2 Stavebného zákona odvolanie treba podať v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia, ak inú lehotu neustanovuje osobitný zákon. Pre daný prípad je potrebné vychádzať z osobitného zákona vzťahujúci sa na prípravu stavieb diaľnic a ciest (§ 8 ods. 2 zákona č. 669/2007 Z. z.). Pokiaľ teda ide o námietky voči nesprávnej poučovacej povinnosti žalovaného, krajský súd z poučenia žalovaného v prvostupňovom rozhodnutí, ktoré je súčasťou administratívneho spisu zistil, že rozhodnutie ministerstva obsahovalo riadne poučenie so všetkými zákonnými náležitosťami. Žalobca svoju zákonnú možnosť na podanie odvolania napriek riadnemu poučeniu nevyužil v zákonnej (7 dňovej) lehote a riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu ministerstva nepodal včas.

Listom č. 25796/2011/SLP-68062-M z 20. decembra 2011 došlo k oznámeniu, že na základe písomného podania zo strany účastníka konania začína preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania z dôvodu že výrok rozhodnutia je v rozpore s § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Následne žalovaný vydal v mimo odvolacom konaní opravné rozhodnutie č. 127/2012 a predtým 29/2012, kde doplnil výrok pôvodného rozhodnutia o zákonné ustanovenie podľa ktorého vo veci č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. októbra 2011 bolo rozhodnuté, majúť za to, že odstránil nezákonný postup žalovaného správneho orgánu.

Avšak tento postup žalovaného krajský súd nemohol hodnotiť ako riadny postup vo veci preskúmania právoplatného rozhodnutia správneho orgánu v mimo odvolacom konaní, pretože tento inštitút sa uplatňuje za zákonom ustanovených podmienok, ak okolnosti nasvedčujú, že vydané rozhodnutie je nezákonné z hľadiska hmotnoprávneho. Opravu, ktorú žalovaný vo veci právoplatného rozhodnutia vykonal je preto možné vyhodnotiť ako procedurálny postup, ktorý mal v skutočnosti vykonať správny orgán vydávajúci prvostupňové rozhodnutie v rámci opravy (doplnenie vynechaného textu) rozhodnutia a nie vyššie nadriadený správny orgán, avšak vzhľadom na všetky okolnosti veci ide o formálnu chybu nezasahujúcu do sfér subjektívnych práv žalobcu. Dané rozhodnutie nemalo žiadny vplyv na to, že stavba bola právoplatne skolaudovaná.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodol vo veci tak, ako to uviedol v časti výroku rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca vo veci úspech nemal, žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží. Vzhľadom na okolnosť, že predmetné ustanovenie piatej časti, druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku neupravuje rozhodovanie o trovách pribratého účastníka konania (upravuje len trovy žalobcu a žalovaného), krajský súd postupoval podľa § 246c ods. 1, prvá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a dospel k záveru, že v danom prípade nastali okolnosti osobitného zreteľa vzhľadom na povahu predmetu konania a pribratému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Okolnosťami osobitného zreteľa je podľa názoru krajského súdu skutočnosť, že súd preskúmava rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, pričom investor bol pribratý do konania z dôvodu, že by ako účastník správneho konania mohol byť dotknutý prípadným zrušením napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Jedná sa o konanie vo vzťahu k nemu za nespоровé, v rámci konania pred krajským súdom nebolo vykonávané dokazovanie a všetky úkony príbratého účastníka konania po podaní žaloby nemali vplyv na výsledok súdneho konania, pretože jeho činnosť bola posudzovaná len v rámci skúmania jeho postupu pred podaním opravných prostriedkov žalobcov.

II.

Odvolaie žalobcu

Žalobca podal riadne a včas prostredníctvom svojej právnej zástupkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. marca 2015, č. k. 4S 123/2012-105 odvolanie (ďalej len „podané odvolanie“), v ktorom sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného ministra, Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 29/2012 z 10. februára 2012 a tomu predchádzajúceho rozhodnutia č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. decembra 2011, ako aj rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. decembra 2011 zruší a vec vráti na nové konanie. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

V podanom odvolaní žalobca uviedol, že nesprávnosť názoru krajského súdu spočíva predovšetkým v tom, že v pôvodnom rozhodnutí č. MOVaRR SR č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. decembra 2011 vo veci povolenia na predčasné užívanie stavebných objektov pre stavbu „Rýchlostná cesta R1 Beladice - Tekovské Nemce“ nešlo o vynechanie textu vo výrokovej časti rozhodnutia. ale o rozhodnutie o povolení predčasného užívania stavby bez aplikácie konkrétneho hmotnoprávneho predpisu vzťahujúceho sa na dané konanie. V danom prípade správny orgán povolil predčasné užívanie stavby podľa § 83 zákona č. 50/2007 Z. z. (jedná sa o Nariadenie vlády SR o registrácii odrôd pestovaných rastlín.)

V súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. v platnom znení výrok každého rozhodnutia tvorí podstatnú obsahovú náležitosť, nakoľko zakladá rozhodnutie vo veci, teda autoritatívny úsudok správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom konania, a preto iba výrok, ktorý je v súlade so zákonom sa stáva výrokom záväzným, schopným nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu ide o rozhodnutie nezákonné, pričom je možné tvrdiť že ide o nulité rozhodnutie, nakoľko je založené na porušení hmotnoprávneho predpisu zo strany správneho orgánu. Vzhľadom na uvedené nie je možné súhlasiť zo záverom súdu, že ide o rozhodnutie procedurálnej povahy. Rozhodnutie ako výsledok konania mimo odvolacieho konania je rozhodnutím, ktoré nahrádza preskúmané rozhodnutie, a preto nemôže zároveň meniť existujúce rozhodnutie a súčasne ponechať v platnosti pôvodné rozhodnutie, ktoré bolo práve preskúmané z dôvodu jeho nezákonnosti.

Ďalej žalobca uviedol, že opomenutie časti výroku, resp. nesprávnosť uvedenia právneho prepisu, nie je možné hodnotiť ako chybu v písaní či v inej nesprávnosti, a preto ju nie je možné opraviť postupom podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení tak ako uvádza krajský súd, teda absenciu akejkoľvek obsahovej náležitosti nie je možné právne kvalifikovať ako zrejmu nesprávnosť. Opieranie sa o zásadu hospodárnosti pri náprave nezákonnosti rozhodnutia a vydanie opätovného rozhodnutia v rozpore so zákonom je neprijateľné z dôvodu, že správne orgány sú povinné rešpektovať zásadu zákonnosti, teda musia konať iba v medziach zákona a nie tento porušovať. Súčasne poukázanie na zachovanie dobromyseľne nadobudnutých práv účastníkov je nepostačujúce, nakoľko z rozhodnutia nie je zrejme aké práva mal správny orgán na mysli, pričom uvedené tvrdenie nemôže byť podkladom pre nápravu nezákonného rozhodnutia.

V konaní o preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania príslušný správny orgán zisťuje, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Ak správny orgán zisti nezákonnosť rozhodnutia, respektíve rozpor s iným právnym predpisom, rozhodnutie zruší alebo zmení. V prípade ak správny orgán začne konanie na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia mimo odvolacieho konania, je správny orgán preukázaná jeho nezákonnosť, pričom výsledkom tohto konania môže byť iba zmena, resp. zrušenie preskúmaného rozhodnutia. Zákon č. 71/1967 Zb. v platnom znení rozhodovanie ako výsledok mimo odvolacieho konania v rozsahu zrušenia rozhodnutia a vrátenie veci správny orgán na nové konanie a

rozhodnutie neupravuje, súčasne neupravuje ani rozhodovanie v rozsahu učenom ministrom, a to v rozsahu zmeny výroku s nahradením platného právneho predpisu podľa ktorého sa malo rozhodovať v pôvodnom konaní a súčasne rozhodnutie o ponechaní ostatných častí preskúmaného rozhodnutia v platnosti, nakoľko novým rozhodnutím v rámci mimo odvolacieho konania dochádza k nahradeniu nezákonného rozhodnutia, teda zakladajú sa nim konkrétne práva a povinnosti.

Dôvodom vydania nového rozhodnutia ako výsledku mimo odvolacieho konania teda jeho zmeny je existencia nového rozhodnutia vo veci ktoré rozhodnutie zakladá práva a povinnosti uložené v súlade so zákonom a to práve z dôvodu ich uloženia v rozpore so zákonom. Je súčasne potrebné poukázať, že rozhodnutím ministra č. 29/2012 došlo síce k zmene rozhodnutia v časti výroku.

Vzhľadom na vyššie uvedené je logické, že zmenou v rámci preskúmania mimo odvolacieho konania musí byť podstatná zmena pôvodného rozhodnutia, teda napr. „nepovolenie predčasného užívania“. Zmena v rámci tohto konania je prípustná iba v prípade ak ide o vzťah k určeným právam, ktoré boli preskúmaným rozhodnutím nesprávnym spôsobom, v nesprávnom rozsahu priznané a nie zmena z dôvodu obsahového nedostatku rozhodnutia spočívajúceho v absencii platného právneho predpisu, podľa ktorého sa malo rozhodovať. Teda, ak na základe podnetu účastníka konania má začať konanie vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia, muselo tu existovať porušenie subjektívnych práv účastníka konania, ktoré v podanom rozklade boli uvedené, a ktoré v prípade začatia uvedeného konania mali byť predmetom prieskumu s vyhodnotením ich právnej relevancie, pričom výsledkom tohto postupu malo byť vydanie rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k zrušeniu preskúmaného rozhodnutia a teda opätovne žalobca tvrdí, že toto rozhodnutie je rozhodnutím nezákonným, teda nulitným aktom.

Žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne ďalej uviedol, že z obsahu rozhodnutia ministra č. 29/2012 z 10. februára 2012 vydaného v rámci preskúmania pôvodného rozhodnutia z dôvodu jeho nezákonnosti, vyplýva že došlo k povoleniu na predčasné užívanie stavby podľa zákona č. 669/2007 Z. z. v platnom znení. Následne z výroku vyplýva, v časti záväzných podmienok bod 1., že predčasné užívanie stavby je povolené do kolaudačného konania o ktoré má požiadať stavebník, pričom prílohou tohto dodatočne podaného návrhu majú byť aj doklady preukazujúce vlastnícke právo k pozemkom. Z uvedeného nie je zrejmé či správny orgán rozhodoval podľa špeciálneho predpisu, hoc sa naň odvoláva, nakoľko aplikuje dva právne predpisy, ktoré predčasné užívanie upravujú rozdielne.

Z obsahu rozhodnutia MDaRR SR č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. decembra 2011 z časti odôvodnenie pritom nesporne vyplýva, že stavebník podal návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia na podklade čiastkových návrhov, pričom v rámci kolaudačného konania došlo k predčasnému povoleniu užívania stavby. V čase podania návrhov na kolaudáciu stavby však stavebník nepreukázal zákonnú podmienku existencie vlastníckeho práva, nakoľko túto zákonnú podmienku nemal splnenú, a táto podmienka nie je splnená do dnešného dňa. V čase podania návrhu na kolaudačné konanie prebiehali voči žalobcovi a jeho súrodencom, ako aj ďalším vlastníkom, vyvlastňovacie konania, ktoré neboli právoplatne ukončené. K rozhodnutiu o vyvlastnení došlo v čase, kedy následne v rámci súdneho prieskumu boli vyvlastňovacie rozhodnutia zrušené, v dôsledku čoho došlo k obnoveniu vlastníctva žalobcu, jeho súrodencov.

Vo vzťahu k vyššie uvedenému rozhodnutiu ministra v rámci mimo odvolacieho konania, minister de facto nahradil konanie postihnuté vadou nezákonnosti nad rámec svojej právomoci, pričom jediným zákonným rozhodnutím malo byť zrušenie rozhodnutia MDaRR SR č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. decembra 2011, a to z dôvodu jeho nezákonnosti, čo je vyslovené v samotnom rozhodnutí ministra č. 29/2012.

Súčasne, každé predčasné užívanie stavby by malo byť viazané na určité časové obdobie, pričom vymedzenie doby platnosti vydaného rozhodnutia o predčasnom užívaní stavby, a to určením „do kolaudácie stavby“ je termínom neurčitým, a teda nezákonným. Pokiaľ rozhodnutie ministra č. 29/2012 z 10. februára 2012, ako záväznú podmienku vo výroku rozhodnutia pod bodom 12., určuje majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov do kolaudácie stavby, teda do vydania kolaudačného rozhodnutia, ide o podmienku nezákonnú, ktorú správny orgán určil nad rámec zákona a súčasne termín, ktorý môže byť nedosiahnuteľný vzhľadom na nález ÚS SR č. PL. ÚS 19/09.

Z obsahu rozhodnutí o predčasnom užívaní stavby, ktoré je potrebné považovať za rozhodnutia nezákonné, nesporne vyplýva, že predčasné užívanie stavby malo byť povolené v rámci špeciálneho režimu, teda zákona č. 669/2007 Z. z. v platnom znení, v čase po podaní návrhu na kolaudáciu stavby pri dodržaní zákonom stanovených podmienok, ktorých nesplnenie má za následok prerušenie konania a

nie vydanie rozhodnutia o povolení na predčasné užívanie stavby. Celý rozhodovací proces vo veci povolenia predčasného užívania stavby je potrebné považovať za účelový, ktorý je od počiatku postihnutý nezákonnosťou a ktorý z tohto dôvodu nemôže požívať právnu ochranu.

Ďalej žalobca uviedol, že z dôvodu nezákonnosti rozhodnutia žalovaného, ako aj tomu predchádzajúceho rozhodnutia, ktorú nezákonnosť krajský súd nevzhladol, mal súd povinnosť zaoberať sa aj námietkami uvedenými v žalobe, ktoré smerovali k poukázaniu na nezákonnosť rozhodnutia MDVáRR SR č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. decembra 2011 vo vzťahu k jeho poučeniu, ako ďalšej podstatnej obsahovej náležitosti, ktoré poučenie nespĺňa zákonom stanovené náležitosti, pričom posúdenie uvedenej námietky má podstatný vplyv práve na preskúmané rozhodnutia ministra. Vzhľadom na nesprávne poučenie zo strany správneho orgánu, rozklad podaný žalobcom nemohol byť posúdený ako podnet na preskúmanie mimo odvolacieho konania, ale ako rozklad podaný v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia z dôvodu nesprávneho poučenia.

Ustanovenie týkajúce sa poučovacej povinnosti, je konkretizáciou jedného zo základných pravidiel konania zakotveného v § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení. Poučovacia povinnosť správnych orgánov poskytovaná účastníkom konania o odvolaní (rozklade) a o preskúmateľnosti vydaného rozhodnutia súdom je považovaná za osobitný druh poučovacej povinnosti. V právnej praxi sa tak má predísť situácii, keď účastník konania pre neznalosť svojich zákonných procesných práv nevyužije zákonom ustanovenú možnosť brániť sa proti vydanému rozhodnutiu správneho orgánu v situácii, keď by to vzhľadom na existujúcu nezákonnosť alebo vecnú nesprávnosť tohto rozhodnutia bolo vhodné.

Poučenie, ktoré stavebný úrad uviedol v rozhodnutí o predčasnom užívaní stavby, je poučením v rozpore o zákonom, čo má za následok neplatnosť samotného aktu. Nezákonnosť poučenia spočíva v tom, že stavebný úrad poučil účastníkov konania o možnosti podania rozkladu podľa predpisu, ktorý takéto procesné právo účastníkom nepriznáva a ustanovuje iba lehotu na jeho podanie.

Rozhodnutím žalovaného, ako aj tomu predchádzajúceho postupu je potrebné súčasne vysloviť, že týmto nezákonným postupom vo vzťahu k existencii vlastníctva žalobcu k pozemkom na ktorých došlo k postaveniu stavby bez jeho súhlasu, teda bez právneho titulu stavebníka k pozemku a to vo vzťahu k nálezu ÚS SR č. PL. ÚS 19/09 neustále dochádza k porušovaniu ústavných práv žalobcu, a to práva na pokojné užívanie jeho majetku. Žalobca uviedol, že vo vzťahu k žalobcovi, ako aj jeho súrodencom, rozsudkami krajského súdu a odvolacieho súdu došlo k zrušeniu vyvlastňovacích rozhodnutí, čím opätovne ako vlastníci majú mať zaručený výkon svojich vlastníckych práv, a teda aj právo užívania svojho majetku. Uvedená skutočnosť bola súdu známa a práve vo vzťahu k ochrane ústavou garantovaných práv bolo primárnou zodpovednosťou súdu zaoberať sa aj touto ochranou základných práv účastníka.

Napokon žalovaný uviedol, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Podcenenie povinnosti súdu vytvoriť presvedčivé rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti, zreteľne vyvoláva účinky arbitrárnosti a porušenia základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Je pravdou, že rozhodnutie nemusí byť totožné s očakávaniami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia. Súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia predovšetkým dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 Občianskeho súdneho poriadku; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Podľa žalobcu rozhodnutie súdu nespĺňa uvedené základné zákonné atribúty a preto nekorešponduje so základným procesným právom účastníkov konania a to právom na riadne odôvodnenie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa žalovaný vyjadril listom zo 17. júla 2015, č. 00565/2015/D220-SLP/43796 a uviedol, že žalovaný sa k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní vyjadroval vo svojom liste z 9. augusta 2012, ktorý je súčasťou spisovej dokumentácie vo veci, preto žalovaný odkazuje na toto vyjadrenie ako na vyjadrenie sa žalovaného k odvolaniu žalobcu.

Žalovaný má za to, že krajský súd dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby po preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správne potvrdil.

IV.

Vyjadrenie príbratých účastníkov konania k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa vyjadrili prostredníctvom svojho právneho zástupcu príbratí účastníci do konania listom zo 14. júla 2015 a navrhli odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie krajského súdu potvrdil, alebo aby rozhodnutie krajského súdu zrušil a konanie zastavil.

Príbratí účastníci do konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že v prvom rade považujú za podstatné zdôrazniť, že krajský súd zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu, pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy všetky relevantné skutočnosti, v hodnotení dôkazov sa nevyskytol logický rozpor, vec i správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Rozhodnutie krajského súdu podľa príbratých účastníkov do konania podáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu.

Podľa účastníkov príbratých do konania pôsobí podané odvolanie žalobcu značne zmätočne, nakoľko žalobca v petite odvolania vôbec nespomína rozhodnutie žalovaného č. 127/2012 z 18. apríla 2012, ale opätovne poukazuje iba na rozhodnutie žalovaného č. 29/2012 z 10. februára 2012 a tomu predchádzajúce rozhodnutie č. 03360/2011/SCDKIP-44824 z 12. decembra 2011, ako aj rozhodnutie žalovaného č. 03360/2011/SCDKIP-44824 z 12. decembra 2011. S poukazom na § 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sú účastníci príbratí do konania toho názoru, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. 29/2012 z 10. februára 2012, samo o sebe nemôže byť predmetom preskúmania podľa druhej hlavy tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, v prípade rozhodnutí žalovaného, na ktoré žalobca v odvolaní odkazuje, sa nedomáha ich zrušenia, avšak výlučne iba vrátenia veci na nové konanie. Podľa názoru účastníkov príbratých do konania bez toho, aby boli dané rozhodnutia zrušené, nemožno vec vrátiť na nové konanie.

Vzhľadom na prezentované skutočnosti majú účastníci príbratí do konania za to, že odvolanie trpí takými vadami, ktoré ak nebudú odstránené, mal by odvolací súd odvolanie odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej účastníci príbratí do konania uviedli, že sa v plnom rozsahu sa stotožňujú s konštatovaním krajského súdu a zastávajú rovnaký názor, že rozhodnutie ministerstva obsahovalo riadne poučenie so všetkými zákonnými náležitosťami. Z daného následne vyplýva, že žalobca mal možnosť podať odvolanie voči rozhodnutiu v zákonnej (7 dňovej) lehote, ktorú však nevyužil a riadny opravný prostriedok nepodal. Podľa § 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je podmienkou pre postup súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, aby žalobca využil riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu. Ak žalobca v konaní nevyužil riadny opravný prostriedok, mal by súd konanie podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastaviť. Aplikujúc vyššie uvedené na príslušný skutkový stav konštatujeme, že žalobca nevyužil riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu ministerstva. Z tohto dôvodu (t. j. že žalobca nesplnil požiadavku, ktorá podmieňuje vznik práva na prístup k súdu) nie sú splnené predpoklady na to, aby rozhodnutie ministerstva mohlo byť preskúmané

súdom v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej podľa účastníkov pribratých do konania na podanie žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je aktívne legitimovaná osoba, ktorá bola rozhodnutím správneho orgánu ukrátená na svojich právach, t. j. príslušné rozhodnutie musí zasiahnuť do subjektívnych práv žalobcu. V opačnom prípade, príslušné rozhodnutie nie je spôsobilé byť predmetom preskúmania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Druhostupňovým rozhodnutím v spojení s prvostupňovým rozhodnutím došlo oproti rozhodnutiu ministerstva iba k náprave drobnej formálnej chyby v rozhodnutí ministerstva, spočívajúcej v doplnení vynechaného textu. Ako správne podotkol krajský súd, išlo o formálnu chybu nezasahujúcu do sfér subjektívnych práv žalobcu. Vykonaná úprava tak nemala žiadny vplyv na právne postavenie žalobcu, jeho právna pozícia nebola v dôsledku druhostupňového rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím oproti rozhodnutiu ministerstva nijako zmenená. Vzhľadom na vyššie prezentované skutočnosti zastávajú účastníci pribratí do konania názor, že v konaní nebolo osvedčené splnenie procesných podmienok pre postup podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko nebola preukázaná aktívna procesná legitimácia žalobcu. Žalobca teda nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby podľa § 247 ods. 1. resp. § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Poukazujúc na uvedené okolnosti popísané zastávajú účastníci pribratí do konania názor, že konanie je podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku potrebné zastaviť.

V.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcami podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté

rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Odvolací súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozhodnutiu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich dopĺňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom konania pred krajským súdom bolo preskúmania zákonnosti a postupu rozhodnutia Ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 18. apríla 2012, č. 127/2012 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorý ako orgán príslušný na konanie podľa § 61 ods. 2 Správneho poriadku a na návrh osobitnej komisie zriadenej podľa § 61 ods. 2 Správneho poriadku potvrdil podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie Ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 10. februára 2012, č. 29/2012, ktorým minister podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku zmenil v časti výroku rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Sekcie cestnej dopravy, pozemných komunikácií a investičných projektov z 12. októbra 2011, č. 003360/2011/SCDPKIP-44824, a zamietol rozklad Ing. L. Z. (žalobcu) doručený 5. marca 2012 a zaevidovaný pod č. 14105.

Odvolací súd preskúmajúc odvolaním napadnuté rozhodnutie ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

Odvolací súd z administratívneho spisu, rovnako ako krajský súd, zistil, že listom č. 25796/2011/SLP-68062-M z 20. decembra 2011 došlo k oznámeniu, že na základe písomného podania zo strany účastníka konania začína preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania z dôvodu že výrok rozhodnutia je v rozpore s § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Následne žalovaný vydal v mimoodvolacom konaní opravné rozhodnutie č. 127/2012 a predtým 29/2012, kde opravil výrok pôvodného rozhodnutia tak, že zmenil zákonné ustanovenie podľa ktorého rozhodol vo veci (rozhodnutie č. 03360/2011/SCDPKIP-44824 z 12. októbra 2011) s tým, že odstránil nezákonný postup žalovaného správneho orgánu.

Tento postup žalovaného krajský súd nevyhodnotil ako riadny postup vo veci preskúmania právoplatného rozhodnutia správneho orgánu v mimoodvolacom konaní, pretože tento inštitút sa uplatňuje za zákonom ustanovených podmienok, ak okolnosti nasvedčujú, že vydané rozhodnutie je nezákonné z hľadiska hmotnoprávneho, avšak vzhľadom na všetky okolnosti veci išlo podľa názoru krajského súdu o formálnu chybu nezasahujúcu do sfér subjektívnych práv žalobcu. Dané rozhodnutie nemalo žiadny vplyv na to, že stavba bola právoplatne skolaudovaná. S uvedeným sa plne stotožnil i odvolací súd, keď posúdenie či procesné a iné pochybenie správneho orgánu je vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je individuálne a je podmienené vždy konkrétnymi okolnosťami toho ktorého prípadu.

Na záver odvolací súd konštatuje, že námietku žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu rovnako nepovažuje za dôvodnú, nakoľko ako už bolo mnohokrát judikované, že v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu je potrebné objasniť len skutočnosti, ktoré majú pre vec

podstatný význam. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 117/05).

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. marca 2015, č. k. 4S 123/2012-105 ako vecne správny podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

VI.

Trovy odvolacieho konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 a contrario Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaný mal v konaní úspech, avšak správnomu orgánu zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží. Pribratým účastníkom do konania rovnako náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.